

mere beskedne Bevilling. Man frygtede ogsaa for, at de Omkostninger, som vilde være forbundne med et selvstændigt Gesandtskab, navnlig da det den Gang, saa kort efter Bokseropstanden, var nødvendigt at have en Legationsvagt, vilde blive for betydelige for Statskassen. Forsøget har for saa vidt vist sig heldigt, som baade de store Erhverv, som drive Virksomhed derovre — jeg sigter særlig til „Store Nordiske“ og Østasiatisk Kompagni —, de Danske i Kina og Udenrigsministeriet have fundet, at Forandringen var en Forbedring af den tidligere Ordning. Men imidlertid er det saavel af den russiske Gesandt i Peking som af „Store Nordiske“ og Østasiatisk Kompagni med stor Styrke blevet hævdede, at Ordningen vilde være endnu bedre, hvis vi i Stedet for en Legationssekretær kunde faa et selvstændigt Gesandtskab. Sekretærens Virksomhed derovre hemmes ikke ubetydeligt derved, at han er knyttet til et fremmed Gesandtskab, idet de Fordele, man fra dansk Side vilde kunne faa netop som en lille og neutral Nation, forsvinde ved, at han faar Præg af at tilhøre en af de store Magter. Desuden vilde det ogsaa være af stor Betydning, at vi overfor den nye Stormagt Japan kunde faa et selvstændigt Gesandtskab, et Spørgsmaal, som specielt for „Store Nordiske“ spiller en ikke uvæsentlig Rolle. Som det høje Folketing vil se, havde Udenrigsministeriet imidlertid, hvor megen Vægt vi end have maattet lægge paa de fremførte Argumenter, ikke villet anmode om den forhøjede Bevilling, hvis ikke Anmodningen fra „Store Nordiske“s og Østasiatisk Kompagnis Side var kommen frem paa en saadan Maade, at Forandringen kunde ske uden Udgift for Statskassen.

Den anden Del af Lovforslaget angaar Handelsattacheen i St. Petersborg. Det høje Folketing vil ogsaa erindre, at den tidligere citerede Lov af 27. Maj 1908 som Forsøg bevilgede Midler til Ansættelse af to Handelsattacheer. Det var en i Udenrigsministeriet hidtil uprøvet Institution. Bevillingen blev givet for 3 Aar; og efter alle de Erfaringer, Udenrigsministeriet har gjort, har Forsøget med Ansættelsen af en Handelsattaché i St. Petersborg — vi have nemlig, skønt Loven gav os Bemyndigelse til at ansætte to, kun ansat den ene — i høj Grad svaret til Forventningerne. Handelsattaché Langberg har fuldt ud udfyldt sin Plads. Derfor anmoder Udenrigsministeriet nu, da de 3 Aar snart ere forløbne, om Midler til, at Institutionen

kan gøres endelig, og om at faa denne ene Handelsattaché fast ansat. Hvis ikke Statens Midler i Øjeblikket vare saa stærkt anspændte, vilde jeg ikke betænke mig paa at anmode om Ansættelse af to Handelsattacheer, men jeg har, som sagt, paa det nuværende Stadium indskrænket mig til den ene.

Anden Viceformand (*Effersøe*): Dernæst har Justitsministeren Ordet for at fremsætte de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (*Bülow*): Jeg har herved den Ære at fremsætte for det høje Ting Forslag til Lov om Retsforholdet mellem Husbond og Tyende. Ved Lov af 27. Januar 1905 blev der nedsat en Kommission, hvis Opgave skulde være at forberede en Revision af Tyendelovgivningen. I Marts Maaned 1910 afsluttede denne Kommission sit Arbejde og afleverede en Betænkning til Regering og Rigsdag. Imidlertid er der ikke opnaaet Enighed indenfor den nedsatte Kommission eller Majoritet for et bestemt Forslag, men Kommissionen har delt sig i 3 Mindretal. Det ene Mindretal, bestaaende af 7 af Kommissionens 18 Medlemmer, har udarbejdet et Lovforslag om Retsforholdet mellem Husbond og Tyende. Dog har et af disse Medlemmer forbeholdt sig sin Stilling med Hensyn til forskellige af Lovforslagets Bestemmelser. Dette Mindretal fremhæver, at de enkelte Bestemmelser i de af det stillede Forslag alle ere vedtagne ved Flertalsafstemninger indenfor Kommissionen, medens det endelige Resultat kun har kunnet samle det paagældende Mindretals Stemmer. Dernæst er der et Mindretal paa 4 Medlemmer, der er enigt med det første Mindretal i den Anskuelse, at der bør være en Tyendelov. I saa Henseende staa begge disse Mindretal i Modsetning til det tredje Mindretal, der indstiller, at man skal afskaffe Tyendeloven og kun have en særlig Lov for det umyndige Tyendes Forhold samt beholde den Bestemmelse, vi nu have i Konkurslovens § 33 om Privilegiet for Tyendelønnen.

Ministeriet har ment at burde slutte sig til det første af disse 3 Mindretal. Ministeriet har ikke ment at kunne slutte sig til det Mindretal, der holder paa, at man bør ophæve Tyendeloven. Det Retsforhold, der nu bestaar mellem Husbond og Tyende, og som nødvendigt maa bestaa — jeg kan vel næsten sige, at det er det